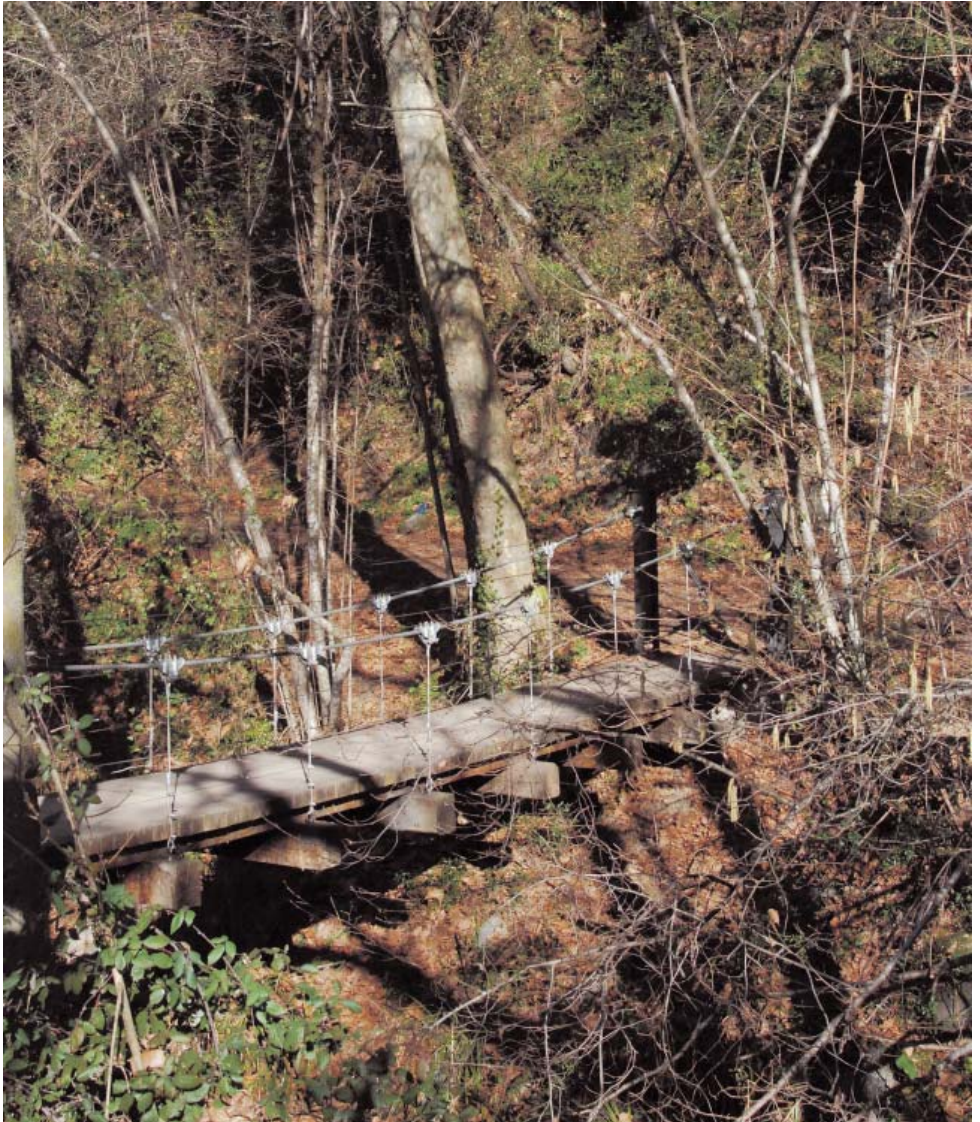

ÀKELA

Butlletí informatiu - Exemplar gratuït - Primavera 2019 / Núm. 60

A M I C S I E S C O L T E S

DEMOCRÀCIA DEFECTUOSA

Construir i mantenir una democràcia requereix un esforç constant a tots els àmbits de la societat. Els controls i equilibris del govern, el poder judicial independent i uns mitjans de comunicació diversos i independents són la base per al bon funcionament democràtic.

Dissortadament s'estan evidenciant símptomes d'una democràcia defectuosa, amb la llibertat d'expressió vulnerada, violació de llibertats civils bàsiques, un poder judicial qüestionat per les seves actuacions, i sentències i opressió sobre opositors polítics.

Aquesta deriva de l'estat per mantenir el poder, coincideix principalment amb períodes de profundes crisis econòmiques, quan sectors de la població demanen estabilitat. Les conseqüències d'aquestes actuacions poden comportar greus esdeveniments socials. S'han de restaurar els contrapesos institucionals que marquin els límits als estaments de l'estat i garantir la llibertat i justícia a totes les persones.

Joan Martinez

EDITA

Associació d'Antics Escoltes del Masnou
Seu d'entitats c/ Barcelona, 5, espais El Casinet
Apartat de Correus 74 - 08320 El Masnou
e-mail: akelamasnou@gmail.com
Dipòsit Legal B-14.732.2002

REDACCIÓ / MAQUETACIÓ

Joan Martínez, J.Ma.García

L'entitat no es fa responsable del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

COL-LABORADORS

Ramon Asensio
Carme Giralt
Jordi Manrique
Joan Camps
Francesc Muntanya
Mercè Hernández
José Miguel Barrachina
Jordi Dolz
Minyons Escoltes i Guies de Sant Jordi de Catalunya
Escoltes Catalans
AEiG Rudyard Kipling
Manel Martínez
Francesc del Arca
Pepita Castellví
Nati Herrador
Aina Ripoll
Jordi Milà
Margalida Capellà

SUMARI

Portada	Parc natural del Montseny
Editorial	2
AEiG Rudyard Kipling	3
Minyons Escoltes	4
Astronomia.....	5
Recordant l'escoltisme	6
Informàtica	7
Rutes del nostre entorn	8
Societat	10
Els joves parlan.....	12
La Teatral	13
L'escola parla	14
La cuina de casa	15
Sabíau que.....	16
Fem el cim.....	17
Meteorologia	18
Tast cultural	20
El món del ferrocarril	21
Poesia	22
Activitats.....	23

www.amicsianticsescoltesdelmasnou.weebly.com

www.elmasnou.cat

(Cerca ENTITATS. Filtra per Cultural.

Cerca Associació d'Amics i Antics Escoltes del Masnou)

UN CONCURS DE CUINA ORGANITZAT PEL CONSELL D'INFANTS

El dissabte 15 de desembre, una comissió del consell d'infants del nostre agrupament, l'AEiG Rudyard Kipling de Barcelona, va preparar un concurs de cuina per a les diferents unitats de l'agrupament. Vam començar el dia amb una sèrie de jocs per escalfar motors i agafar gana. Acte seguit, els dinamitzadors ens van explicar com funcionaria la dinàmica. El primer que vam fer va ser dividir-nos barrejant edats, i cada grup va haver de crear un nom, un ball i un càntic. Després ens van anunciar quins serien els plats que preparariem cada grup. D'aquesta manera cadascú va poder començar amb la seva tasca. Els ingredients volaven i calia afanyar-se, cada detall importava i tothom volia ser el millor equip. Al cap de deu minuts els primers plats ja començaven a tenir cara i ulls. Els còctels ja es començaven a servir a la taula. Els grups més perfeccionistes seguien treballant, tot i que calia enllestir la feina. Un quart d'hora més tard els millors plats de Barcelona ja estaven parats a taula. A sobre d'aquesta, alguns grups intentaven ultimar els preparatius per presentar els seus plats de forma magistral. Després d'un veredictes ajustat, tothom va poder gaudir dels plats exquisits cuinats al pati del cau. Va ser un dia gastronòmic memorable, que quedarà gravat a l'estómac d'un centenar de persones.

Celebrarem la 'Muixeranga escolta' al País Valencià

El Projecte 4vents engega una nova trobada entre escoltes i guies de territoris de parla catalana.

4vents és un projecte de col·laboració entre les associacions escoltes de Catalunya, Menorca, Mallorca, el País Valencià i l'Alguer: Minyons Escoltes Guies de Catalunya (MEG), Escoltes de Menorca (EM), el Moviment Escolta i Guiatge de Mallorca (MEGM), Escoltes i Guies de Mallorca (EGM), la Federació d'Escoltisme Valencià (FEV) i Escoltes i Guies de l'Alguer (EGA).

Des del 1995 realitzen trobades regulars de voluntariats en totes les entitats de 4vents, rotant el lloc de trobada i atenent les realitats de cadascuna. La primera es va celebrar a Mallorca, amb el nom d'Ullastre Esbrancat, el mateix 1995. El 2002, al País Valencià, es va celebrar el Tro de Bac; el 2009, la Xàldiga, a Catalunya; el 2012, també al País Valencià, va tenir lloc la Borumballa i, per últim, el 2015, la Tramuntanada a Catalunya.

Enguany és el torn de reunió dels i les caps. Del 18 al 21 d'abril es celebrarà a Benlloc (Castelló) la Muixeranga Escolta, acollida i organitzada per la Federació d'Escoltisme Valencià. I s'ha escollit el nom 'muixeranga' amb motiu de les danses i torres humanes originades al País Valencià i que es preserven a Algemesí.

L'objectiu de totes aquestes trobades és reflexionar sobre temes que tenim en comú totes les associacions, com poden ser el mateix escoltisme, la llengua o la història comuns, sense deixar de banda la convivència per crear vincles de relació personals i institucionals, descobrint l'entorn i vivint la festa conjuntament. Per aconseguir aquests objectius es realitzen tallers, jocs, xerrades, descobertes i dinàmiques, sempre tenint en compte l'actualitat que ens envolta, la natura que tenim a prop i la cultura popular.

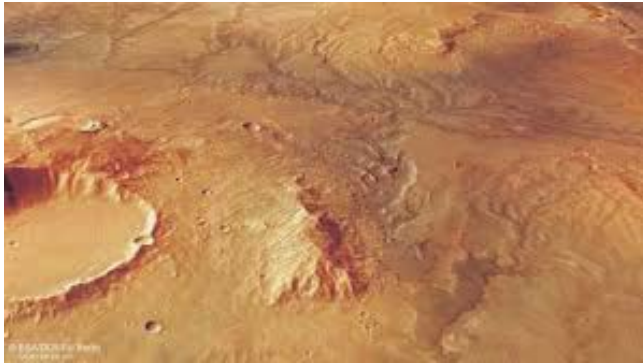

EL PLANETA MART

Els planetes s'allunyen lentament del Sol, augmentant el diàmetre de les seves òrbites i per tant disminuint la velocitat de translació.

Aquestes variacions fan que, per un costat, evaporant els gasos i líquids que originalment posseïen, deixin al descobert la superfície «neta» del planeta, quedant visibles muntanyes de quasi 30 km d'alçada (Mons Olympus), originalment un volcà, el més gran conegut del sistema solar.

Aquestes alçades tampoc són tan estranyes, ja que si la Terra perdés tota la massa líquida, mars i oceans, la diferència entre la cota sòlida més baixa i la muntanya més alta seria d'uns 20 km aproximadament.

A Mart no s'han descobert restes de cap tipus de vida, ni tan sols microscòpica ni protozoica, només s'han descobert algunes zones de peròxids fossilitzats i algun «possible» rastre de peròxid d'hidrogen que, en entrar en contacte amb altres substàncies oxigenades, les cremen, es volatilitzen i s'evaporen.

En no tenir atmosfera les radiacions exteriors arriben a la superfície del planeta i cremen qualsevol indicatiu de possibles àtoms favorables a la formació de components orgànics.

Aquesta oxidació global i permanent li dóna aquesta coloració rogenca grogosa que coneixem del planeta.

D'altra banda, la proximitat de l'anell de meteorits del sistema solar fa que Mart estigui permanentment bombardejada per meteorits que, en xocar contra la superfície planetària, es desintegren en milions de roques que ocupen la major part de la superfície planetària.

Malgrat tot això, a Mart s'observen rastres de vies d'aigua de milions d'anys d'antiguitat, que tenen l'aspecte de corrents d'aigua líquida en forma de rius amb afluents, totalment secs, com ja hem comentat abans, i s'arriba a la conclusió que en l'actualitat, Mart és un planeta gèlid, àrid, pedregós i cobert de pols. No és el millor lloc per anar de vacances.

LA NOSTRA PETITA VOLTA AL MÓN (4) LA SORTIDA A LA VALL DE NÚRIA D'EN JOAN CASALS i EN JAUME ROSSELL

Ja fa tres dies que en Joan i en Jaume corren per Núria. Ahir van fer satisfactòriament el Puigmal.

i avui tenen la intenció de fer el Nou Creus i Nou Fonts. Em plau transcriure com ells van viure aquell dia 6, segons redacció d'en Joan.

DIA 6 DE SETEMBRE DE 1967, DIMECRES

«La intenció d'avui era: si fa bon dia, ens llevarem d'hora i anirem cap a Ull de Ter, i si no en fa, ens llevarem més tard i farem una volta per aquests cims. Doncs, bé, com que ha començat fent mal dia ens hi hem tombat fins a les 9; llavors ens llevem i ens adonem que s'ha girat el temps i fa bo. Després d'esmorzar, agafem l'impermeable i ens encaminem vers el Nou Creus. El camí és més fàcil que el del Puigmal i l'única dificultat està en el darrer tros, que tot és tartera. Arribem bastant cansats a dalt i el vent bufa tan fort que ens fa anar de cantó. Després de menjar unes quantes panses ens dirigim vers el camí que porta als llacs de Carançà per poder-los veure des de dalt, car se'ns ha fet tard i no hi podem baixar. Des d'allà dalt, els llacs són fantàstics i, voltats d'aquells pics tan escarpats, semblen talment com de contes de fades. A mà dreta tenim el pic de l'Infern. Tirem altra volta enrere i ens encarem vers el Nou Fonts, on arribem al cap de poca estona pel camí de la carena, sempre acompanyats pel vent fort i gelat que puja del cantó de Núria. Seguim pel camí vers el Santuari, on arribem als voltants de les dues. Com que estem cansats, decidim anar a dinar al restaurant econòmic del Santuari, encara que no és tan econòmic com diuen (60 pessetes el cobert!, valga'm Déu!). El dinar ha estat bé i hem quedat ben tips. Acabem a les quatre i anem a fer la migdiada, estirats com llangardaixos pels prats verds que volten el llac, aprofitant que fa bona hora i ha sortit el sol. Quan aquest s'amaga, anem vers el refugi per continuar el descans, en Jaume, mentre jo aprofito per escriure una estona. Arriba l'hora de sopar i no tenim gaire gana, car el dinar ens ha deixat bastant plens. Després de cuinar una sopa i preparar una ximpleria que ens quedava per algun racó de la motxilla, ens disposem a sopar. Sortim una mica tard i arribem al rosari a «misses dites». Ens anem a acomiadar de la Verge, i també després de preguntar-ne el sentit al Sr. Rector, posem el cap dins de l'olla i toquem la campana demanant alguna gràcia especial a la Verge. Sortim de l'església i anem a dormir la darrera nit dins el refugi, on ens trobem com a casa nostra. Un cop posats dins el sac de dormir, tots dos hem sentit el mateix dins nostre: la pena de marxar i deixar aquests llocs de pau i de tranquil·litat; fins i tot l'espelma s'ha resistit a apagar-se, avui, quan des de terra he bufat fort perquè deixés de donar-nos llum per darrera vegada: semblava tenir el mateix pensament nostre i no es volia posar a la realitat. Un silenci penetrant envaeix l'espai, trencat lleugerament per algun respir profund que ens acosta a l'endormiscament. Dintre de poc tot serà tranquil·litat i repòs. Bona nit!»

Demà, dia 7 de setembre de 1967, dijous, serà l'últim dia que en Joan i en Jaume gaudiran de les passejades per les muntanyes de Núria.

MARCADORS

Quan a un ordinador li falla el sistema operatiu i no l'aconseguim reparar de cap manera, sempre ens queda la solució final de formatejar i tornar a instal·lar el Windows de rigor, la qual cosa sempre ens fa una mica de por pel perill de perdre alguna informació, a banda que ens tocarà tornar a instal·lar tots aquells programes que hi vam posar al seu dia.

I per evitar perdre aquesta informació, ja siguin fotos com documents o vídeos, és habitual fer una còpia de seguretat en un suport extern com una memòria USB si és poca cosa, o un disc extern si el contingut ocupa molt espai. Però de tota la informació de la qual sempre fem la còpia, gairebé mai s'inclou el que, a mesura que utilitzem internet i trobem coses interessants, s'afegeix als nostres navegadors: els preferits.

Aquesta informació ben organitzada ens sol facilitar trobar adreces web que, o bé les necessitarem habitualment, o bé les volem conservar per si algun dia hem de tirar d'aquella web per la raó que sigui.

Però fer la còpia d'aquests enllaços no funciona de la mateixa manera en tots els navegadors. Amb Internet Explorer és molt senzill, ja que copiant la carpeta «Preferits» del nostre directori de documents ja tindrem tots els enllaços guardats; però, i amb Google Chrome?, i amb Mozilla Firefox? Anem a veure si podem donar una miqueta de llum sobre el tema.

Començarem amb Google Chrome.

Els preferits d'aquest programa no apareixen sota cap menú, sinó que per veure'ls hem d'activar la barra de «preferits». Per fer-ho hem d'anar als tres puntets que té Chrome a la cantonada superior dreta i triar «Configuració». Aquí se'ns obrirà una finestra amb diverses opcions, on trobarem un grup anomenat «Disseny». Dins aquest grup hi ha l'opció de «mostrar barra de preferits», i a la seva dreta veurem el que sembla un interruptor. Si aquest és de color blau, no cal que fem res, tanquem aquesta finestra i seguirem amb el que explicaré en uns segons, però si és gris (el commutador és a l'esquerra), hem de clicar-hi al damunt perquè es posi blau. Amb això ens apareixerà la barra de preferits tot just sota les pestanyes del navegador. Ara ja podem tancar aquesta finestra de configuració.

Veient la barra de «preferits», hi cliquem al damunt amb el botó dret i al menú que se'ns obrirà, triem «administrador de preferits», on veurem a pantalla completa tota la relació de preferits que tinguem en aquest navegador. En aquest moment els podem ordenar com més ens convingui.

A la dreta de la barra superior de color blau hi veurem tres puntets, on hem de clicar amb el botó esquerre, i s'obrirà aleshores un menú que ens ofereix «exportar els preferits». D'aquesta manera se'ns obre una finestra com la de l'explorador de Windows que ens demana on volem guardar els preferits i quin nom li volem donar. En aquest punt només hem de triar el lloc i el nom per guardar aquesta informació, la qual s'ha d'incloure a la nostra còpia de seguretat.

En cas de voler recuperar aquests preferits, només hem de seguir les mateixes passes que hem seguit per exportar-los, però en lloc de triar «exportar» hem de clicar a «importar» i seguir les instruccions que ens apareguin en pantalla.

Ara li toca el torn a Mozilla Firefox:

En aquest navegador sí que hi tenim el menú de preferits, que s'anomena «marcadors» (en cas de no tenir el menú de «marcadors», cal clicar amb el botó dret al costat del signe «+» de les pestanyes i marcar «barra de menús»).

Un cop veiem el menú de «marcadors», hi cliquem amb el botó esquerre i triem l'opció «mostrar tots els marcadors», i s'obrirà una finestra anomenada «catàleg» on veurem l'opció «importar y respaldar». Si obrim aquesta opció veurem «Exportar marcadores», on després de clicar trobarem una finestra de l'explorador de Windows que ens demana el lloc i el nom per guardar els enllaços que, com en el cas de Google Chrome, caldrà incloure a la còpia de seguretat.

Obviament, per recuperar aquests marcadors hem de seguir les mateixes passes que he detallat, però en lloc de triar «exportar marcadors», marcarem «importar marcadors».

Hem de pensar que de tant en tant convé fer aquests processos de còpia dels marcadors per tenir-los actualitzats, perquè sovint n'afegim uns i en traiem uns altres, i si per la raó que sigui ens cal recuperar un marcador, convé fer-ho des d'un fitxer actualitzat.

Salut!

RUTA PEL PANTÀ DE FOIX. EL CASTELLET

El Castellet i la Gornal

Temps de recorregut: 4 hores

Distància: 13 Km

Desnivell: 400 m

Accés: Aneu per la BV-2115 fins al poble de Castellet i la Gornal (Alt Penedès).

Castellet i la Gornal és un municipi de la comarca de l'Alt Penedès, a la província de Barcelona, comunitat autònoma de Catalunya, amb una superfície de 47,19 km², una població de 2.181 habitants i una densitat de població de 46,22 hab / km².

CIRCUIT:

Aparqueu al començament del poble, a l'aparcament senyalitzat.

Sortiu de l'aparcament i enfileu les escales que us portaran cap a dalt el poble de Castellet. Agafeu el carrer del castell, que us deixarà davant mateix del castell de Castellet. Seguiu pel carrer de l'esquerra, que pocs metres més endavant gira cap a la dreta, resseguint la base del castell, en direcció a l'església de Sant Pere de Castellet.

Travesseu el portal que us deixarà al darrere de l'església. Des d'allà us heu de dirigir al bosc del davant, on heu d'agafar el corriol de més a la dreta, senyalitzat com a GR-92.

Aneu seguint aquest camí, que travessa una vinya, un torrent i puja pel Sot del Perot. Al cap de 10 minuts heu de trobar unes fites a mà esquerra. Agafeu el corriol que puja lleugerament i que us portarà a la cova Muntaner, una petita balma.

Baixeu i continueu pel camí. Passareu per can Balaguer, un mas deshabitat. Envolteu-lo per l'esquerra i sortiu a una pista més ampla. A l'arribar a un trencall gireu a la dreta, de cara avall.

Pocs metres més enllà el camí puja lleugerament per trobar un altre trencall; gireu a l'esquerra, també de cara avall. Obvieu tots els trencalls que aneu trobant i seguiu la pista principal.

Passareu per sota de la carretera i de l'aqüeducte de Foix. Sortiu a la carretera i seguïu-la a l'esquerra, cap a la presa del pantà de Foix. Passeu per sobre la presa, i seguïu pel camí que recorre el pantà per la seva esquerra.

Al cap d'una bona estona arribareu a can Bladet, una casa arran d'aigua. Aquí heu d'agafar un camí que puja per dins el bosc, a mà esquerra. Caminareu per una pista que puja suaument. A pocs metres trobareu un corriol que puja per dins el bosc, a la dreta, senyalitzat com a font d'Horta; agafeu-lo. Sortireu a una urbanització. Gireu pel carrer de la dreta fins que arribeu al final. Allà heu de girar per un camí a l'esquerra. Més endavant trobareu un camí a la dreta, senyalitzat cap a la font d'Horta. Agafeu-lo. Recorrereu una obaga i en 5 minuts arribareu a la font d'Horta, que amb una mica de sort encara veureu rajar.

Pugeu a sobre la font i agafeu el camí de l'esquerra. Sortireu a una pista. Gireu a l'esquerra; en 2 minuts sortireu a la carretera. Seguïu-la a la dreta, de cara avall. Ara ja només us queda seguir la carretera una estona fins a arribar a l'aparcament.

CASTELL

El castell de Castellet s'alça sobre un turó envoltat pel riu Foix.

Les primeres notícies històriques que es tenen d'aquest castell procedeixen de l'època musulmana. Se sap de la seva existència des d'abans de la invasió d'Almanzor l'any 895.

Existeixen documents datats l'any 977 que registren la venda del castell a Unifred Amat per part del comte Borrell II, que el va heretar al seu torn del seu pare, el comte de Barcelona, Sunyer.

L'any 1178 es va fer amb la fortalesa el rei Alfons el Cast, i posteriorment va pertànyer a diverses famílies nobiliàries d'aquesta zona catalana. En 1365 pertanyia a Gispert de Castellet i anys després a Pere de Gurra i de Torrelles. D'aquests passaria als Desplà i posteriorment a Bernat de Requesens (1460). Posteriorment el castell va passar per les propietats de Lluís de Requesens, Guillem de Peralta (1472), els Aguilar (1566), els Icard i finalment els comtes de Santa Coloma, Queralt.

El nom de Castellet designa un castell d'escasses dimensions ja que, en els seus inicis, era una petita estructura defensiva. Amb el temps, va esdevenir un conjunt fortificat de més entitat.

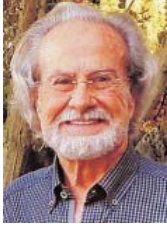
El castell de Castellet és un recinte de planta poligonal envoltat per una muralla, amb les torres com a elements defensius més destacats. D'entre totes elles en destaca una de rematada amb merlets com a defenses, i sobretot la torre de l'homenatge, per la seva forma circular i per ser la més antiga. La torre de l'homenatge és una altra de les estructures més característiques del conjunt. És un element pròpiament cristià que data del segle XII; és la part més antiga de l'edifici. És de gran alçada, destacant de la resta de l'edifici. La seva planta és circular i es troba escapçada, és a dir, no presenta emmerletat defensiu.

El castell es troba en bon estat de conservació. El 1928 va ser restaurat, donat el seu mal estat, per l'arxiver Josep de Peray i March, que el va adquirir tres anys abans. Gràcies a aquestes tasques de restauració, s'ha retornat al castell la seva imatge primitiva i ara es pot gaudir d'aquesta preciosa obra defensiva típica catalana.

En morir el fill de Josep de Peray i March, que era sacerdot, el castell va passar a propietat de l'Hospital dels Nens de Barcelona.

Després ho compra l'empresa Autopistes CESA el 1999, per finalment arribar a les mans de la Fundació Abertis, que l'any 2001 comença el que seria la reconstrucció final del castell per deixar-lo en l'estat actual

Visites: Cada cap de setmana s'organitzen visites guiades amb grups de 20 persones, en dissabte i diumenge de 10 a 14 h. La visita és gratuïta però es recomana fer la reserva trucant al 902 430 462, tant si es tracta de particulars com de grups.

JUSTÍCIA JUSTICIERA

Joan Camps i Ortiz

En els moments dramàtics i incerts que vivim és difícil poder aportar una anàlisi entusiàstica a l'entorn del macrojudici que ha començat aquest dimarts a Madrid. Un judici que s'ha estructurat barroerament, en una sala inapropiada sense calendari i amb un grau d'improvisació alarmant que, en extremar la incomoditat i la indefensió dels presos polítics i processats exiliats, pot fins i tot canviar les expectatives de les cares llargues del tribunal que, amb l'aquiescència desmesurada de Felip VI, el beneplàcit de les forces armades, l'assentiment tàcit del Tribunal Constitucional, amb la parcialitat de la caverna mediàtica del quilòmetre zero i les diatribes histèriques de Casado, Rivera i Abascal, confien que amb la força bruta ho tenen tot guanyat, ignorant el sentit comú de la ciutadania europea, que té ulls per veure, oïda per saber escoltar, veu per parlar i capacitat intel·lectual popular per discernir la diferència que hi ha entre democràcia i feixisme.

Així han volgut acorralar Dolors Bassa, Meritxell Borràs, Jordi Cuixart, Carme Forcadell, Joaquim Forn, Oriol Junqueras, Carles Mundó, Raül Romeva, Josep Rull, Jordi Sánchez, Jordi Turull, Santi Vila, Ramona Barrufet, Mireia Boya, Lluís Corominas, Lluís Guinó, Joan Josep Nuet, Anna Simó, Josep Lluís Trapero, Cèsar Puig i Teresa Laplana, acusant-los de permetre una enquesta pública preguntant què volem ser els catalans davant el franquisme incipient, fins fa poc l'hivernant dins la nevera del corromput Partit Popular, i que ara, escindit del mateix PP, de la mà d'Abascal vol arrossegar tota la dreta a combregar amb les essències del franquisme més ranci imaginable amb el segell de VOX.

Estem davant d'un procés sumaríssim relatat per criminalitzar l'acció política d'haver permès una consulta en forma de referèndum amb tots els ets i uts que va convocar més de dos milions de votants a Catalunya. De cap manera es podia suposar que l'acte de votar d'una població pacífica provoqués l'ocupació desfermada i extremadament violenta d'escamots armats que, en quedar retratats, han causat alarma social i han avergonyit la gent de pau del món sencer. Una votació que es va consumir amb total objectivitat, amb el vot secret de tots els catalans que van voler votar, mitjançant el cens electoral universal, les urnes i finalment el recompte amb interventors presencials, que va donar els següents resultats –font: *El Periódico*–: «Segons l'escrutini oficial, aquest 1 de octubre de 2017 han votat 2.286.217 persones (una quota del 43% del cens). El 'sí' obté 2.044.038 vots (90,2% del vot vàlid), 177.547 del 'no' (7,8%) i 44.913 en blanc (2%). També hi havia 19.719 vots nuls».

L'odi justicier de Rajoy, Sánchez i Rivera davant dels resultats, fou encara més evident que la seva incompetència política, i el ridícul els va precipitar a fer la prova del cotó fluix i aventurar-se forçant l'article 155, amb el convenciment que les forces vives unionistes de l'espanyolisme censats a Catalunya era una majoria devastadora contra l'independentisme català. Així va regir el 155, enorgullint Soraya de ser el botxí executor de tallar el cap del govern legítim, aconseguint que la judicatura assumís el paper d'engarjolar com a ostatges polítics tots els càrrecs institucionals del Parlament català que havien acomplert el referèndum promès electoralment. A més estaven convençuts que les ordres de busca i captura dels polítics Carles Puigdemont, Toni Comín, Meritxell Serret, Clara Ponsatí, Lluís Puig, Marta Rovira i Anna Gabriel, refugiats en territori europeu no espanyol, serien ateses, donant per fet que les judicatures europees emularien l'època hitleriana, quan el 13 d'agost de 1940 oficials de la Gestapo va detenir Companys a França i el van lliurar a les autoritats franquistes el 29 d'agost d'aquell any. Paradoxalment, les urnes del 21 de desembre imposades pel 155 van constatar els resultats del referèndum de l'1-O menyspreat, ja que els grups de l'independentisme, JuntsxCat, ERC-CatSí i CUP, sumaven exactament 2.078.330, o sigui 34.292 vots menys que el referèndum de l'1 d'octubre. Si Rajoy, Sánchez i Rivera no volien tastar el cafè democràtic del referèndum, el 155 els va servir tres tasses de cafè independentista i republicà. Recordem aquí com Arrimadas, que podia estar contenta d'haver devastat políticament Albiol, oblidava les regles de sumar i de restar afirmant que els vots independentistes no sobrepassaven el 50%, deixant-se de comptar els vots de PSC-PSOE i CAT-COMÚ-PODEM, que sumaven 933.019, quan és impossible saber quants eren independentistes o unionistes, la qual cosa únicament un referèndum acordat en termes democràtics hauria resolt d'una vegada, sense desfermar l'odi de ningú.

Avui, dia 16 de febrer, totes les tertúlies es pregunten què ha impulsat Pedro Sánchez a precipitar les eleccions per al 28 d'abril. Uns diuen que la punxada de Casado, Rivera i Abascal a la plaça de Colón li ha donat més oxigen que qualsevol intent d'entesa amb Podemos, Pdcats i ERC, ja que la frustrada manifestació de la dreta l'haurien pogut fer a l'estadi Santiago Bernabéu durant un entrenament del Real Madrid, i segur que haurien reunit més gent i s'haurien evitat el ridícul. Crec que Pedro Sánchez ha anticipat eleccions, conscient que l'enemic que vol decapitar-lo el té a casa liderat per González i Guerra, amb totes les baronies acollonides per com han anat les coses a Susana Díaz. Potser Sánchez pensa com nosaltres els catalans, que les urnes són molt més nobles que el poder fàctic institucional dels partits, que ho emmerda tot. Potser és l'hora que els partits independentistes deixin de mirar-se el melic i editin una sola papereta que permeti unir-nos en l'essencial i, com diu Jordi Sánchez des de la presó: «Integrem-nos a la Crida i cantem República amb una sola veu».

ELS PETITS CANVIS

M'agradaria començar l'article amb una cita d'algú espero que coneixeu: «els petits canvis són poderosos».

Com a escoltes o afins sempre hem volgut deixar el món millor del que l'hem trobat. Alguns som de la generació del «pensa globalment, actua localment». Si mes no, la conjunció de objectiu i mètode segur que us resulta a tots familiar. Una via clara que molts hem defensar es que «l'educació es l'autèntica revolució», que educant, i autoformant-nos com a ciutadans conscients i proactius podem contribuir a millorar les coses. I aquí ve l'incís.

En un món globalitzat on ens podem sentir cada cop més insignificants, on la informació pot semblar inabastable i les múltiples realitat i idees a la que som exposats poden confondre, cal que mantinguem aquest esperit. L'empoderament individual, el creure que una gota fa una marea que mica en mica omple la pica, ens permetrà sobreviure en la societat post-veritat.

Sempre s'ha dit que l'informació es poder. Amb internet tenim accés a grans àrees de coneixement, coneixement que alguns voldrien censurar/destruir, però que a la xarxa perviuen al marge de les urpes de qui vol instrumentalitzar la veritat per als seus fins.

No sóc el primer en parlar d'una segona Il·lustració en els nostres dies, una etapa similar a la viscuda farà dos segles, on va caure l'Antic Regim a base d'intel·lectuals, idees i una voluntat pedagògica humanista. Utilitzant tot el que el saber humà ens pot oferir, ens podem armar d'idees per confrontar el que no ens agrada de la realitat, esdevenint la nostra ment la base d'operacions per a cualsevol acció quotidiana que al nostre dia a dia poguem canviar i afectar.

Mai sembla suficient la edificació de la pròpia identitat ideològica, i les múltiples interpretacions i dades dels forums virtuals permeten arribar a consensos d'altra manera poc imaginats, o a solucions fora l'ortodox, tot contribuint a contribuir activament en la vida col·lectiva com a «exemples» de que si volem, podem. Depèn de tots utilitzar-lo per establir ponts i no barreres, essent essencialment el somni dels que demanaven «solidaritat», però no es referien exactament a ONG, i creaven ateneus per a garantir una societat informada i atenta. Aprofitem-ho!

LA PRIMERA OBRA

Sóc en Jan Puig, alumne de l'Aina des de l'any 2009, 6 anys abans que es crees la Teatral com a tal. Quantes paraules podria dir de l'Aina i del seu projecte... Ella sempre ha volgut transmetre amb els mitjans que ha tingut a mà un missatge, ha volgut transmetre aquella llibertat, que els actors tant anhelen dalt l'escenari, als nens i no tant nens. Trobo que ella, i ara l'Oriol també, amb la Teatral han aconseguit la seva fita que es fer una escola que va més enllà, és una espècie de gran família on guiats pels grans professors de l'escola tothom aprèn i tothom és acceptat amb les seves peculiaritats. Adjunto foto de la meva primera obra, jo sóc a la dreta de l'Aina abaix de tot a l'esquerra.

PROTECCIÓ ALS INFANTS

Davant l'arribada massiva d'infants estrangers no acompanyats i de l'advertència que va fer la policia autonòmica de portar els joves a qualsevol centre i aixecar acta de sanció a qualsevol educador que es negués a acceptar-los, diverses entitats van fer un posicionament per xarxes contrari al fet de fer front a urgències sense comptar amb els recursos necessaris i en què reclamaven un abordatge global de la situació, un debat de país i una millor coordinació interdepartamental.

El fet que d'uns anys ençà els carrers de la nostra terra s'han omplert de coloraines, formes de vestir, de músiques i llengües diferents, fa que ens plantegem tot un seguit de qüestions.

Sovint els mitjans de comunicació ens bombardegen amb notícies negatives sobre el fet migratori, i ens alarmen amb comentaris i imatges sensacionalistes impregnades de pors.

L'infant és una persona en creixement, en evolució i en maduració, sabem tots els detalls del seu creixement, sabem la seva evolució fins i tot quan és dins la panxa de la mare, com va creixent, com evoluciona la seva mentalitat, com augmenta les seves capacitats i habilitats; i en l'àmbit pedagògic s'adapten els programes educatius a aquest ritme de creixement. Cal no oblidar, des del primer moment, que un infant és una persona.

Tot el que es fa per a ells, els beneficiarà i afavorirà el creixement d'una persona ben formada.

Que sapiguem atendre'ls i educar-los en depèn el seu futur i per extensió el de tota la societat.

BIRRAMISÚ TERRA MAR FOC

Ingredients per a una safata gran de silicona

- 2 capes de melindros secs, 22 per cap
- 200 ml de cervesa negra tipus *stout* (Guinness) per sucar
- 130 ml (la resta de l'ampolla) de cervesa negra
- 3 ous (grans =xl) separant rovells i clares
- 50 g de sucre morè
- 50+50 g de sucre blanc
- 250 ml de nata de + 35g de greix
- 1 sobre de gelatina en pols neutra
- 1 sobre de Natafix Vahiné
- 250 g de mascarpone (1 tarrina)
- 1 beina de vainilla
- 3 cullerades cacau pur en pols Valor
- Sal

Elaboració

1. Separeu els rovells de les clares. Munteu les clares a punt de neu amb una mica de sal i reserveu-les.
2. Poseu una mica de la cervesa (de la reserva de 130 ml) amb el sobre de gelatina. Escalfeu la resta i barregeu-ho tot.
3. Bateu els rovells amb el sucre morè i la raspadura de la vainilla fins que doblin i tinguin textura de crema, i reserveu-los.
4. Bateu el mascarpone amb 50 g de sucre i mescleu-ho amb la crema que hem fet amb els rovells.
5. Munteu la nata amb el sobre de Natafix i incorporeu-la a la crema.
6. Afegiu-hi la cervesa amb gelatina.
7. Després, incorporeu a poc a poc les clares muntades i barregeu-ho amb molt de compte perquè la mescla quedi lleugera. Reserveu-ho dins la nevera.
8. Col·loqueu una capa fina de la crema en el fons del motlle. Seguiu amb una de melindros prèviament mullats en la cervesa. Després, una altra capa de crema i una mica de cacau espolsat pel damunt. Repetiu el procés.
9. Refredeu a la nevera un mínim de 3 hores abans de consumir-ho.

LES MONES DE PASQUA

La mona de Pasqua són unes postres de gran tradició al Mediterrani.

La severa i rigorosa abstinència que antigament caracteritzava el període de Quaresma, va introduir entre els cristians el costum de beneir el dissabte sant tots els ous recollits des del dimecres de cendra, per repartir-los entre els amics el dia de Pasqua. En alguns llocs es pintaven de vermell (en record a la sang vessada per Jesús), grocs i d'altres colors. A França el costum era presentar al rei, després de la missa de diumenge de resurrecció cristiana, unes piràmides d'ous daurats, que el rei repartia entre la cort.

Hi ha diverses versions sobre l'origen del nom. Uns diuen que el nom ve del terme àrab *munna*, «provisió de boca», un regal que els musulmans donaven als seus senyors. I altres que deriva de la paraula grega *munus*, que significa «regal».

Durant diversos segles a Catalunya, València i Balears, quan arribava la Pasqua els pastissers cuinaven uns tortells de farina, ous i sucre al forn, amb un o diversos ous durs incrustats, que els padrins regalaven als seus fillols, donant-li així el nom de « mona de Pasqua».

Avui dia l'ou i el tortell han sigut reemplaçats per figures de xocolata que van des del tradicional ou a altres de més imaginatives, com personatges de dibuixos, etc.

EL PERNÀS

Al nord del golf de Corint, la muntanya grega del Parnàs, tallada per profundes goles inaccessibles, constituïda per una gran massa calcària, amb jaciments de bauxita, té una altitud de 2.457 m. Fou consagrada al déu Apol·lo i a les nimfes. Segons la mitologia grega, era la residència de les muses, que inspiraven els poetes.

*Nimfes de Castàlia, que viviu als cims del Parnàs
¿Per ventura dins la rocosa espuga de Folos oferí a Hèracles
el vell Quiró una copa de vi com aquesta?
Teòcrit, *Idil·lis* VII, 147-149 (trad. J. Alsina)*

Als seus peus, hi havia la font Castàlia i l'oracle de Delfos, on la pítia rebia les exhalacions que sortien del subsòl que li facilitaven l'acció profètica i parlava per la boca del déu Apol·lo, occidor de la serp Pitó. Cada quatre anys a Delfos s'hi celebraven els jocs pítics. Entre les màximes del temple d'Apol·lo a Delfos hi havia «Coneix-te a tu mateix», «Res en excés», «Fes judicis justos»...

El nom del Parnàs es relaciona amb l'heroi epònim Parnàs. De fet, la paraula *parnàs* en literatura es refereix a tota una generació de poetes, d'aquí ve que el barri parisenc de Montparnasse (del francès Mont Parnasse, «Mont Parnàs») al·ludeixi a la gran quantitat d'estudiants de literatura que hi recitaven poesia pels carrers.

El Parnàs va inspirar l'últim disc del cantautor de Solsona Roger Mas, *Parnàs, un viatge al jardí dels poetes*, i bressolats per la seva música ens prepararem per fer-ne l'ascensió des d'Aràkhova. A diferència del molt concorregut Olimp, l'ascensió al Parnàs des del parc del Parnàs, fundat l'any 1938, és ben solitària, entre prats i boscos d'avets, amb el ressò dels picots i una vista panoràmica, plena d'oliveres. El tram final d'uns 1.100 metres amb un pendent del 25% ens fa mirar cap a la Fòcida, avui farcida d'estacions d'esquí. Al sud-est el mont Helicó, on Narcís es va conèixer a si mateix. Al sud, el mont Cilè, que va veure néixer el déu Hermes, el golf de Corint i els monts nevats del Peloponès. A l'oest, els monts Ghiona i Vardousia. Al sud, l'Olimp i més a prop el pas de les Termòpiles, on els espartans es varen enfrontar a les tropes de Xerxes. Cap a l'est les planes Beodes, curulles de camps de cereals, i l'allargassada illa d'Eubea, on es reuní la tropa grega per salpar envers Troia. Acabem aquesta ascensió al Parnàs i ens preparam per fer el cim al mont Athos en el proper número d'*Akela*. Ara bé, no serà accessible per a tothom. Les dones no hi tindrem accés.

¿EN QUE SE DIFERENCIA UN TIFÓN, UN HURACÁN Y UN CICLÓN?

La geografía. Esa es la principal diferencia para los tres términos. Tifón, huracán y ciclón hacen en realidad referencia a lo mismo.

La palabra «ciclón» fue usada por primera vez por el científico anglo-hindú Henry Piddington alrededor del año 1840. Tiene su etimología en el griego ἐὼεῖπί *kyklón* 'círculo en movimiento'.

Ciclón es el término que designa a los vientos intensos acompañados de tormenta. De hecho, este término suele designar a los ciclones tropicales. Pero, a decir verdad, son un tipo de ciclón. También hay ciclones en otras latitudes. Es el caso de las subtropicales (ciclón subtropical) o incluso la polar (ciclón polar).

Los ciclones tropicales

Dentro de todos los tipos de ciclones, los tropicales son los que podemos identificar con los tifones y huracanes.

Estos fenómenos tormentosos están caracterizados por una circulación cerrada alrededor de un centro de baja presión (una borrasca). Tienen como consecuencia, como es sabido, fuertes vientos y abundante lluvia.

[* [El archivo contiene datos no válidos | En línea.JPG](#) *]Por otro lado, la palabra ciclón se utiliza en contraposición a anticiclón para designar las zonas del planeta donde la presión atmosférica es baja. Aquí ciclón se utiliza como sinónimo de borrasca.

Hay siete zonas principales de formación de ciclones tropicales. Son el océano Atlántico, las zonas oriental, sur y occidental del océano Pacífico, así como el sudoeste, norte y sureste del océano Índico.

El origen de la palabra huracán

El huracán es como se conoce al fenómeno en el Atlántico norte y el Pacífico. Recibe este nombre en honor a Juracán, el *Dios del mal* en el mar *Caribe*. Es el nombre que los colonizadores españoles dieron a zemi, la deidad del caos y el desorden. Era el dios en el que creían los nativos Taínos, asentados en las islas caribeñas

A él le atribuían el poder de controlar el tiempo. Particularmente un fenómeno al que estaban acostumbrados: los huracanes. De hecho, los Taínos eran conscientes de la espiral del viento de los huracanes. Un conocimiento que utilizaban cuando representaban a la deidad.

El origen del término tifón

En el Pacífico noroccidental el mismo fenómeno se denomina tifón. Concretamente, reciben este nombre aquellos huracanes o ciclones tropicales formados en el Mar de China (Océano Pacífico Occidental).

Al parecer la palabra tifón vendría del portugués «tufão» (de donde procede nuestro español «tifón»). A su vez sería originario de la palabra árabe ØæYÇã , que significa tifón o también inundación y se pronuncia «tûfân».

Esta palabra vendría del latín «typhôn» (viento, torbellino), que a su vez procedería del griego $\text{ðð}^{\text{ó}}\text{í}$. Es el nombre de un monstruo de la mitología griega capaz de generar huracanes y terremotos con el movimientos de sus alas.

Las temporadas de tifones y huracanes son distintas

Las temporadas de tifones y huracanes son diferentes. Así, la temporada de huracanes en el Atlántico comienza el 1 de junio y se prolonga hasta el 30 de noviembre. La temporada de tifones y ciclones siguen patrones ligeramente diferentes.

En el Pacífico nororiental, la temporada oficial va del 15 al 30 de noviembre. En el Pacífico noroccidental los tifones son más comunes desde finales de junio hasta diciembre. Y el norte del Océano Índico ve ciclones de abril a diciembre.

¿Cómo se forman los ciclones?

Los ciclones se forman generalmente en zonas de los océanos calientes (en números[* [El archivo contiene datos no válidos](#) | [En línea.JPG](#) *]as ocasiones

tropicales). De ahí succionan la energía de la evaporación y la condensación.

Cuentan con fuerte área de baja presión en la superficie. También con una alta presión en los niveles altos de la atmósfera. Se originan por la formación de centros de baja presión atmosférica en el mar.

Los ciclones, tifones o huracanes son altamente destructivos. Producen fuertes lluvias con vientos de al menos 120 km/h. Sus ráfagas pueden llegar a alcanzar en algunas ocasiones más de 300 km/h.

Las tormentas más fuertes, lo que equivale a la categoría 5 en la escala Saffir -Simpson, tienen vientos sostenidos que superan 250 kilómetros por hora. Con la ayuda de satélites y modelos informáticos, estas tormentas se pueden predecir con varios días de antelación y son relativamente fáciles de rastrear.

CARNESTOLTES

El **Carnaval** és una de les festes més populars que es celebren en un gran nombre de llocs de tot el planeta. Són dies de ball, disfresses i molta diversió. La data varia entre els mesos de febrer i març.

Encara que el concepte de festejar-lo utilitzant disfresses i màscares és antiquíssim, l'origen cal situar-lo a l'edat mitjana, després de ser imposat, pel cristianisme, un període obligat de penitència, recolliment, dejuni i oració. La durada era de quaranta dies (per això la paraula Quaresma) i arribava fins al Diumenge de Resurrecció (Setmana Santa).

Les disfresses i les màscares són un símbol del camuflatge i un mitjà per deixar de ser un mateix i actuar arrauxadament. En el curs de la història, el poder ha fet intents d'eliminar aquesta festa, però no ho ha aconseguit.

I és que els tres dies previs a l'inici a la **Quaresma** es celebraven festes fent un comiat a la carn (ja que estava prohibit menjar-la), i això va fer que es bategés amb el terme 'carnaval'.

Cal destacar que el Carnaval va tenir el seu moment culminant durant l'edat mitjana a **Venècia**. La ciutat italiana va ser el centre social, cultural i artístic d'Europa, on l'**aristocràcia de l'època anava amb assiduitat**.

El fet de **posar-se màscares i disfresses i poder mesclar-se amb la gent senzilla del poble, camuflant-se entre ella com un més, sense ser reconeguts**, donà una empenta definitiva als carnivals, que van ser ràpidament exportats fins a un gran nombre de poblacions de tot el continent.

Actualment moltes ciutats rivalitzen aquests dies els esforços per veure qui celebra el millor Carnestoltes. Algunes ciutats amb carnivals summament espectaculars i mundialment famosos són: Venècia, Santa Cruz de Tenerife, Nova Orleans, Rio de Janeiro, Bahia, Barranquilla (Colòmbia), Cadis, Sitges.

Que la rauxa presideixi el Carnestoltes.

TINC UN SOMNI...

Una vegada al mes faig un viatge de Barcelona a Mataró. Avui toca: surto de casa a les 6 h per poder tenir un seient a la diligència que surt de la fonda de la Bona Sort, situada al carrer dels Carders. Sempre surt carregada de passatgers i de paquets. Molts curiosos feien una salutació quan aquesta arrencava. Els camins eren de terra i ràpidament s'omplia de pols. El majoral conduïa el fràgil carruatge amb cinc cavalls amb molta empenya.

Feien parades als masos La Coronela, La Bonita i el Comandante, on es descansava i, si calia, canviaven els cavalls. El camí era llarg, de moltes molèsties per als passatgers.

Al tornar per la pujada del turó de Montgat estic una mica endormiscat, i un xiulet acompanyat de molt de fum em desperta de sobte. Miro per la petita finestra de la diligència i hi veig un petit tren que surt de sota la muntanya de Montgat. Una diligència?

La notícia ja estava servida de feia molt de temps però ningú n'havia fet gaire cas. Un ferrocarril més ràpid projectat per un mataroní arribat de les colònies espanyoles (un «americano» vingut de Cuba), que tenia el propòsit d'unir la ciutat natal amb Barcelona mitjançant un camí de ferro desconegut a la Península per tothom.

Els majorals de les diligències pronosticaven un fracàs de la idea, igual que molts pobles de la línia de diligències.

La realitat cruel els traurà del seu error. El tren s'imposa a la diligència. Això passava a partir del 29 d'octubre de 1848.

I ara agafo el petit tren, més còmode i més ràpid.

En un altre moment, faré un detall de la posada a punt de la línia Barcelona–Mataró.

Quan això passava aquí, a Anglaterra ja feia uns 30 anys que coneixien el ferrocarril. Però això forma part d'una altra història.

El Masnou fou important, tant per la parada de la diligència com per l'estació del ferrocarril

Diligència de sis cavalls.

Tren del Centenari, davant l'entrada dels laboratoris Cusí, el 1948. El Masnou (el Maresme)

CAMINS

Agafats a la terra
com les mans s'aferren als dits,
caminem endavant

seguint les ordres
del pensament.

Àgil

el

gest.

(Hem olorat les flors
del camí abans de pansir-se.

Instant

d'instants)

Ara anem cap al destí
incert, desconegut.

Tenim als ulls, infinitat de somnis.

Pepita Castellví

XVIII VOLADA D'ESTELS

Diumenge 7 d'abril de 2019

Des de les 10 h del matí fins a les 2 h del migdia

Davant del baixador d'Ocata a la platja del Masnou. Activitat orientada a nens i nenes de diferents edats amb tallers de construcció d'estels i enlairada.

Els que ho desitgin podran personalitzar el seu estel amb BLANCDEguix.

Xocolata i coca per als participants matiners
Activitat oberta a tothom. No cal inscripció.

Organitzat per: Amics i Escoltes del Masnou

c/e: akelamasnou@gmail.com mòbil 661 053 623 (whatsapp) c/e: akelamasnou@hotmail.com

Amb la col·laboració de: Ajuntament del Masnou, Obra Social La Caixa, Protecció Civil i Gràfiques 4 Colors

